

כאשר היתה בת 15 בלבד. היא זכתה ב־ שבוע זה עבור סיפור קצר ששלחה לאחד העיתונים. הפרס הגדול שבו זכתה היה משנתאסלמה. העיתונים ניסו לקבל את תגובותיהם של צ'רצ'יל ושל אשתו על הפרשה, אך מבייתם נמסר כי השניים יצאו עם ילדיהם לחופשת חג־המולד למקום בלתי־ידוע. בדירת־הגג המפוארת שלה ב־ לוס־אנג'לס הצהירה היפהפיה כי בשלב זה נראה לה מתאים לשמור על מוצא פיה. לא תהיה כל תועלת לאיש מפיתוח זה. נושא בשלב זה.

עיתונאי זרין מצא בחורה בת 20, בשם מרי, המתגוררת כרגע בדרום־אפריקה. היא טוענת כי היא בתה הבלתי־חוקית של סוראיה. היא התגוררה עימה בלונדון ולדבריה היה צ'רצ'יל "אהבת חיה" של סוראיה. השניים היו נפגשים לעתים קרובות במשך תקופה ארוכה, וכל מידעיהם ידעו על יחסיהם.

גלימות

ופיאות נוכריות

א חרי קריאת העיתונים, שהציעו מיבחר מישפטים כה מגוון, התפתחו ללכת לבית־המישפט האנגלי ולהתרשם מאופן ניהול המישפטים שם.

אולד ביילי, בית־המישפט הפילי הי־מפורסם של לונדון שוכן בסימטה ליד רחוב העיתונות, "פליט סטריט". הכניסה הראשית מיועדת לשופטים ולעורכי־דין בלבד, והיא שמורה היטב בידי שרתים ופקידי־עזר הלבושים הליפות כחולות כהות בעלות דשים אדומים. באדיבות אנגלית טיפוסית הם מפנים את הקהל לעבר כניסה צדדית. כאשר הגענו לשם בשעה 10 כי בוקר כבר השתרך תור ליד הכניסה. בין הממתנים היו תיירים שבלטו באופן לבושם ובמצלמותיהם הגדולות. חבורה של פנסינגרים אדומי־חוטם עמדה גם היא בתור, אך מפעם לפעם הלך אחד מהם לברר אם הפאב הקרוב כבר נפתח. קבוצה גדולה של אנשים צעירים, סטודנטים או תלמידים, הגיעה למקום וניצבה בשקט להמתין לתורה.

בשעה 10.30 בדיוק נפתחו הדלתות. הר קהל נכנס פנימה בהליכה מהירה, אך מכור כדת. איש לא נדחק. שומרים שניצבו במסדרון כיוונו את הקהל. המדרגות הור בילו לקומות אחדות של יציעים המש־קופים אל האולמות. אין כל קשר בין היציע אולם שבו מתנהל המישפט לבין יציע הצופים. האולם מהודר וחדיש. הרהיט עשוי עץ פשוט ובלתי־מצועצע, אך אלגנטי ושימושי. גם היציע הקטן המכיל כחמישים איש היה מרוצף שיש והכסאות בו היו נוחים וחודשים.

למי שרגיל בבתי־המישפט הישראליים היתה זו חגיגה לאוזן ולעין. המישפט בר אנגליה מתנהל בטיכסיות רבה, ודומה יותר להצגת תיאטרון משובחת ויקרה. מאשר למישפט. השופטים, התובעים והסניגורים לובשים גלימות ופיאות נוכריות לבנות ומתולולות, ממש כמו רמפול בטלוויזיה.

חשופט היולשאם במדי מישפט כבוד לשופטים ודומיה באולם

שהוא, גם או היתה יכולה להיות לו רק השפעה מרגיעה קלה ביותר על השוחה. זאת מפני שהכימיקלים היוו מישקע על קרקעית הבקבוק, ולא היו מגיעים לכוס. לתובע היו רק שתי שאלות. האחת — "מתי בדקת את הבקבוק?" והעד השיב: "ימים אחדים אחרי המיקרה." והשנייה — "היכן היו מצויים הכימיקלים ביום המ־הילה?" והעד ענה "על פני החלב."

שמות יהודיים

מובהקים

ב שלב זה, כאשר החלו סיכומי הצ־דדים, יצאנו מהאולם כדי לנסות למי צוא את שאר המישפטים שעליהם דווחו העיתונים. פקידי־עזר היו חביבים מאד וניסו לעזור, אך הם לא ידעו על המיש־פטים הללו, והציעו לנו לבדוק ברשימה השמית ולברר היכן הם מתקיימים.

רק למחרת, מקריאה בעיתונים, הסתבר לנו כי מישפטו של עורך־הדין נערך ב־ עיר־שדה. בית־המישפט מצא אותו זכאי וקיבל את טענתו כי היתה זו חובתו להגן על אשתו מפני מאהבה הצעיר והשיכור.

גברת חשקוקי המשיכה למסור הצה־רות־שתיקה מלוס־אנג'לס.

עיתוני הבוקר שלמחרת סכחו כליל את הגברת ואת בקבוקי החלב. עד היום אנו תוהים לפעמים מה עלה בגורלה של האשה הקטנה בגיל־העמידה, אשר הס־תבכה בפלילים בפעם הראשונה בחייה. שמותיהן של הנאשמת ושל שכנתה־ירי־בתה היו שמות יהודיים מובהקים.

רק כאשר חזרנו לישראל ושבנו לבקר בבית־המישפט כאן, נזכרנו שיש אומרים כי האנגלים הורישו לנו את שיטת המיש־פט שלהם. למי שראה את הצדק־בפעולה באנגליה, קשה מאד להאמין בכך. אלא אם כן דאגו האנגלים להתאים את הצדק שלהם לדרכי הילידים, ואולי בצדק.

הבקבוק, או זה כנראה ההסבר, אמרה האשה.

קולה שוב היה חרישי כלי־כך שהשופט נאלץ לבקשה שנית להרים את קולה. סניגורה הפך מתורגמן, וחזר על דבריה בקול רם. היא סיפרה כי מעולם. קודם לכן, לא מהלה גלולות בחלב שכניה. גם הפעם, אם קרה הדבר, היה זה מיקרה בלבד. היא לא התכוונה להזיק. היא פשוט היתה נרגשת באותו בוקר. אין לה שום מושג כיצד הגיעו בקבוקי־החלב של שכני תה למיטבחה. יש חלל בזכרונה כאשר לקורות אותו בוקר.

הסניגור ביקש להגיש כמוצגים, תצלור־מים של כתובת־התועבה שנמצאה על קיר הבית. התובע שישב כל אותה עת רציני ושלין לא התנגד. למרות שהשופט עצמו אמר כי נראה לו שהמטרה היחידה בהגשת תצלומים אלה היתה להבאיש את ריחם של השכנים.

התובע, שנראה בטוח לחלוטין בעצמו ובחומר שלו, קם באדישות וחקר במילים אחדות את האשה. הוא היה אדיב ומת־חשב, ובקולו לא היתה כל נימה של כעס או האשמה. היא הודתה כי מעולם לא איבדה את זיכרונה קודם לכן. היא הכחיר־שה דברים מסוימים שאמרה לחוקרי ה־מישטרה, ואפילו הכחישה שקיימת איבה בינה לבין שכניה. התובע לא לחץ, לא גידף ולא לעג. הוא השאיר לבית־המישפט להסיק את מסקנותיו.

עדי־ההגנה הבא היה כימאי המומחה אשר בדק את החלב המהול, ימים אחדים אחרי המיקרה. הוא עלה על דוכן־העדים, נשבע, ומסר את פרטי מומחיותו והשכ־לתו. הסניגור שאל אותו מה מצא בחלב, ומסקנותיו היו תואמות לאלה של מומחה־התביעה. הוא סיפר כי קיבל את החלב מידי הסקוטלנד־יארד, בדק אותו ומצא בו חומרים כימיים שונים בכמויות קט־נות. הוא איבחן את התרופות שמהן יכלו חומרים אלה להגיע לחלב. הוא ענה כי אם היו משתמשים בחלב זה כתוספת לתה או לקפה, לא היתה לכימיקלים השפעה כל שהיא. אם היו שותים את החלב כמות

אפילו המזכירים והמתמחים גם הם לכו־רים שים כך.

באולם המישפט לא נמצא כמעט קהל. רק עורכי־הדין, הנאשמים, המזכירים ו־פקידי־עזר יושבים באולם.

נתמזל מזלנו באותו בוקר, ונקלענו ב־מיקרה למישפט של הגברת אשר מהלה בגלולות שונות את חלב השכנים.

כתובת תועבה

על הקיר

ה נאשמת, אשה קטנה ועלובה לי־מראה, היתה מלווה בשוטרת. היא עלתה על דוכן־העדים כדי לספר את גיר־סתה למיקרה. סניגורה, בעל חיוך נצחני, התחיל לשאול אותה לפרטי אותו יום בחודש אפריל, שבו נעצרה על־ידי ה־מישטרה. היא סיפרה בקול חרישי כי באותו בוקר הכינה ארוחת־ערב לנכדיה. על אף המיקרופון הצמוד, לא נשמע דבר ריה, והשופט ביקש ממנה להרים את קו־לה: "זה האינטרס שלך גבילתי." אמר השופט, "כדי שהמושבעים יוכלו לשמוע את גירסתך." ואכן שניים־עשר המושבעים שישבו מולה כרו את אוזניהם בתקווה לקלוט לפחות שום מדבריה. היא ניסתה לדבר בקול רם יותר, ואמרה כי נכדה נכנס הביתה ושאל אותה לפשר כתובת תועבה, שנכתבה בידי השכנים. היא היתה נבוכה מאד, "כיצד אתה מסביר לילד קטן דברים כאלה?" שאלה. ראשה היה סחרחר עליה, כך סיפרה, והיא ניצבה ליד הכיור ושלחה את ידה לעבר בקבוקי־החלב ש־ניצבו לפניו על השיש. רק כאשר חלצה את המיכסה הבחינה שאין אלה בקבוקי־החלב שלה. המיכסים שבידה היו אדומים, ואילו היא קונה חלב במיכסים לבנים. יתכן כי כאשר פתחה את הבקבוק היו בידיה גלולות שינה והרגעה, בהן היא משתמשת. יתכן שהגלולות נשטמו לתוך החלב. "אם אומרים שמצאו אותן בתוך

עדנאן האשוקקי ואשתו עור כנגדו